

Tale ved
MINDEHØJTIDELIGHED
Camp Bastion den 11. august 2010 kl. 19.00
for
Overkonstabel Jimmi Bøgebjerg Petersen
og
overkonstabel af første grad Erik Berre Rolandsen
Dræbt i tjeneste den 7. august 2010

Feltpræst Thomas H. Beck

Salme 23

Lad os alle bede:

Herren er min hyrde,

mig skal intet fattes,

han lader mig ligge på grønne vange.

Til hvilens vande leder han mig,

han kvæger min sjæl,

han fører mig ad rette veje for sit navns skyld.

Skal jeg end vandre i dødsskyggens dal,

jeg frygter ej ondt;

thi du er med mig,

din kæp og din stav er min trøst.

I mine fjenders påsyn dækker du bord for mig,

du salver mit hoved med olie,

mit bæger flyder over.

Kun godhed og miskundhed følger mig alle mine dage,

og i Herrens hus skal jeg bo gennem lange tider.

AMEN!

Man kan ikke lade være med at spørge sig selv, om det er det værd! To dejlige personligheder blev dræbt i lørdags på den mest feje og uhæderlige måde af nogle religiøse fanatikere, der foragter livet og forguder døden med deres drøm om at skabe et formørket religiøst totalitært herredømme. Det er to ud af alt for mange unge danske liv, der brat er blevet afsluttet i Dødsskyggens dal i Upper Gereshk Valley. I hele Afghanistan har 36 danskere nu mistet livet i denne krig. Fem på Hold 9. Er de døde forgæves? Spørgsmålet har kørt rundt i hovedet på os alle, ligesom spørgsmålene: Om denne kamp er uden håb? Om kampen bliver grebet rigtigt an? Om det nytter noget? Der vil altid være en tvivl, der nager i sindet, der vil være frustrationer, der vil være følelsen af at være svigtet af de ansvarlige. Ja, der vil være så mange ting, der kan ødelægge det gode humør.

Jimmi og Erik var umiddelbart to vidt forskellige personer. De havde dog alligevel det til fælles, at de kunne fjerne andres frustrationer, tvivl og dårlige humør. Først og fremmest fordi deres helt naturlige og upåtagede glade og positive tilgang til det at være soldat, til andre mennesker og til livet smittede af på alle omkring dem og gjorde alle i godt humør, men også fordi de altid var opmærksomme på, hvordan andre havde det og var gode til at give andre det lille spark, der skal til for at komme videre, når humøret daler, når kampånden svækkes og initiativet opsluges af ligegyldighedens sump. Men deres egen kampånd, livsglæde, arbejdsomhed og hjælpsomhed stod i det hele taget som et godt eksempel for alle.

Hvor Erik var den mere besindige og tænksumme, der bar præg af at være far og derfor nærmest på samme måde som en far, der opdrager sine børn, kunne minde andre på, at de skulle huske at vaske hænder eller rydde op, så kørte Jimmi jo altid i det højeste gear med en hyperaktiv kåd tornado af godt humør og skøre indfald omkring sig. Arbejdet skulle passes. Der var ikke noget, der hed ”nej!” hos ham. Der skulle være orden i tingene. ”Ryd op!”, stod der i 05-vognen. Der var et stænk af

vanvid i Jimmis humor, som jo ikke mindst gjorde, at man ikke kunne lade være med at grine af ham og ofte ikke kunne stoppe igen, når man først var begyndt. Ikke fordi det hele gik op i pjat og ballade. For der var også alvor i Jimmi. Bag den umiddelbare overflade af ”galskab” var et dyb af betænksomhed, omsorg og modne selvstændige refleksioner over livet. Han vidste godt, hvad han gjorde, da han for seks måneder siden tog af sted for at ville afslutte det, som et projektil fra en AK47 havde stoppet, da han var her på hold 4. Hellere tage kampen her i Afghanistan end derhjemme, som han havde skrevet i sit afskedsbrev til Kommando-delingen og dem, han respekterede højt. Ja, kan vi få bedre moral-booster, når vi står her og vover at stille spørgsmålstegn ved, om det er det værd?

Selvfølgelig er Jimmi og Erik ikke døde forgæves! For de elskede begge livet så højt, at de ville gå i døden for det. Det er, hvad der kendetegner en sand helt. Større kærlighed findes ikke end den at sætte livet til for sine venner. Det er ord Kristus ikke blot har sagt til os, men også vist os i sit eget eksempel, hvor han gik i døden for vores skyld og i sin opstandelse fra de døde har rakt os en hånd, der trækker os ud af døden og ind i et evigt liv, hvor kampen for det gode altid kæmpes. Det er ligesom, når kammeraten foran i patruljen rækker os en hånd og hjælper os op ad Greenzones mange grøfter og dybe kanaler. Sådan er Kristus med os på en for os ufattelig måde. Vi ved selvfølgelig godt, at vi er overladt til os selv, når vi konfronteres med livets kampe. Netop den frihed og det ansvar har Kristus givet os med sin opstandelse. Men selvom vi er overladt til os selv på eget ansvar, så er han alligevel med os. For *han* er ansvaret, forpligtelsen, kærligheden. Sådan fører han os ad rette veje for sit navns skyld. For ingen af os lever for sig selv. For når vi lever, lever vi for Herren.

At leve for Herren er at tage sit ansvar på sig. Det er forpligtelsen overfor ægtefælle, kæreste, børn, forældre, familie og fædreland. Det er at gøre det, man skal, sådan som soldaten drager i krig, når fædrelandet kalder. Det vil altid indebære et svigt overfor

ens kære. Men svigtet ville være større, hvis man fejlt sagde ”nej”. Erik sagde heller ikke ”Nej” og var ikke i tvivl om konsekvenserne af det. Lige så smerteligt det er for hans kone og lige så tragisk det er, at hans børn ikke skal vokse op sammen med ham, så kan de altid være stolte af ham. For han var ikke en kujon. Han var en helt og et menneske af ånd: Hæderlig, retskaffen og troværdig. Han var en sammensat og helstøbt personlighed, der med sit eget lune, behagelige og hyggelige sind hvilede i sig selv. Det gav sig udtryk i en fin balance, hvor der på grund af en ydmyghed var noget ophøjet, hvor der på grund af mildhed var en styrke, og hvor der på grund af tålmodighed og overbærenhed var viljen og modet til at handle og at afgøre sig. Erik var velbegavet og ikke mindst en musikalsk begavelse, der øste af vor kulturs klareste vand. Ikke blot ved at lytte til musik, men især ved at spille musik. Ikke blot ved at tale om, hvad der bør gøres, men især ved at gøre det.

Både Jimmi og Erik var mænd, der holdt ord. Hos dem var der sammenhæng mellem ord og handling. Dem kunne man stole på og have tillid til, og de var derfor meget værdsat af alle jer, der var deres kammerater og kolleger. Vi kan alle være stolte over at have tjent sammen med dem. Men dem, der har været deres sande venner, kan ikke mindst være stolte. Jimmi og Erik står begge som et eksempel for alle gode danske soldater. Derfor efterlader de sig også et enormt tomrum hos os fra Hold 9, der nu må drage hjem med sænkede hoveder trods veludført gerning. Men i Jimmis og Eriks ånd skal vi rejse os igen, hvor vi faldt og kæmpe videre. For vel nytter det noget. Det eneste nødvendige for det ondes sejr er jo gode mænds ligegyldighed. Og vi er ikke ligeglade med, at nogen vil os og denne verden ondt og i lørdags dræbte Jimmi og Erik og sårede Henrik og Rasmus alvorligt. Stafetten er nu givet videre til jer fra hold 10, der ligesom Jimmi og Erik i kærlighed til livet må vise døden foragt i kampen for fred, frihed og retfærdighed. Det skal gøres i tro på, at ...

Ingen af os lever for sig selv,

og ingen dør for sig selv;
for når vi lever, lever vi for Herren,
og når vi dør, dør vi for Herren.
Hvad enten vi altså lever eller dør,
tilhører vi Herren. (Rom 14, 7-8)
Så stol på Gud – og hold krudtet tørt!

AMEN!